

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week eindig ik in *Mijn weekblad* mijn serie over voorspellingen van de toekomst met de verklaring waarom men Nostradamus niet echt wil begrijpen.

Over de toekomst die Nostradamus voorspelde

Er zijn veel redenen waarom de voorspellingen van Nostradamus niet echt serieus worden genomen. Vooringenomen scepsis is waarschijnlijk de belangrijkste. Het kan gewoon niet waar zijn. Maar wie onbevangen de feiten onderzoekt wordt toch minstens door twijfel bevangen.

Een tweede reden is gelegen in het feit dat de ziener zijn voorspellingen opzettelijk in duistere taal verwoordde. Het kost nogal wat moeite om hem te kunnen volgen en velen haken daarom af.

Maar de belangrijkste reden is toch dat de toekomst die hij voorspelt buiten ons bereik ligt. We kunnen er niets mee en dan is negeren de meest voor de hand liggende oplossing.

Want wat houdt zijn voornaamste voorspelling eigenlijk in? Ik heb daarover geschreven in mijn boek *Het geheim van Nostradamus* (uitg. Aspekt 2011). Ik citeer:

“Na zijn overlijden in 1566 vonden zijn familieleden en vrienden onder de papieren van Nostradamus een verzameling van 58 zesregelige versjes (*sixains*), die men wel de elfde eeuw noemt. Daarin wijdt de auteur uitgebreid aandacht aan gebeurtenissen die zullen gebeuren in het jaar 605. Wat moeten we met 605 en soms een paar jaar meer in een toekomstvoorspelling vanuit het jaar 1555? Het wordt er ingehamerd als een mantra. Dan moet het toch in de ogen van Nostradamus over een uiterst belangrijke datum gaan. Maar wat kan hij bedoelen?”

Er is eigenlijk maar één zinnig antwoord op deze vraag. Zoals ook op andere plaatsen in zijn tekst telt Nostradamus niet vanaf Christus' geboorte, maar vanaf het moment dat hij schrijft. En dat

brengt ons dus exact in $1555 + 605 = 2160$. Dat is een niet mis te verstane verwijzing naar de kringloop van het Annus Magnus.”

Het betreft de precessie cyclus van 25.920 jaar. Elke 2160 jaar doorloopt deze cyclus een teken van de dierenriem. Het was een algemene overtuiging in de oudheid dat cycli leiden tot een herhaling van gebeurtenissen. Nostradamus verwoordt deze theorie als volgt:

154

*Twee omwentelingen maakt de boze zeisdrager,
Die machten en eeuwen afwisselt,
Het bewegende teken beweegt zich naar zijn plaats,
Langs de twee zijden van de hemelboog*

Maar het jaar 2160 ligt nog ver weg. Anderhalve eeuw ofwel een vijftal generaties, daar kunnen we niet overheen kijken. Daarom wordt de boodschap van Nostradamus algemeen genegeerd. Twintig jaar geleden, in 1994, besloot ik mijn boek *De geschiedenis van de toekomst* als volgt:

“Ons wacht een verwarde en verwarrende éénentwintigste eeuw, vooral gekenmerkt door burgeroorlogen in alle delen van de wereld. Pas in de tweeëntwintigste eeuw zal de wereld zich definitief - althans voor de komende eeuwen - schikken onder een internationaal gezag, zullen de Verenigde Naties realiteit worden en past zelfs een nieuwe aanzet onder een nieuwe Messias in het scenario. Sommigen zullen dit een te pessimistisch beeld vinden, anderen zullen het als een te optimistische verwachting terzijde schuiven. Het is maar net met welke hoop of met welke angst men het jaar 2000 ziet naderen. De wereld zal niet ondergaan, maar wel veranderen en ons onontkoombaar voort leiden langs de weg die het Werelddrama heeft uitgestippeld. Daarop kunnen we niettemin met elkaar en met open ogen, wetend hoe de geschiedenis werkzaam is, er het beste van maken, want willoos zijn we niet.”

Met die woorden, die ik twintig jaar geleden schreef, wil ik deze reeks over het voorspellen van de toekomst besluiten.